

Duszpasterski Kodeks Postępowania

Spis treści	s. 1
Przedmowa	s. 2
I. Zakres działania	s. 6
II. Wartości i zasady w duszpasterstwie	s. 7
1. Ogólny opis	s. 7
2. Stosunek do biskupa	s. 8
3. Stosunki do współpracowników	s. 8
4. Zachowanie w relacjach duszpasterskich i w kierownictwie duchowym	s. 8
5. Niedopuszczalne zachowania	s.10
6. Postępowanie w stosunku do nieletnich	s. 11
7. Poufność	s. 12
8. Samopoczucie fizyczne i psychiczne	s. 13
9. Rozpatrywanie skarg zgodnie z Regulaminem R.K. Centrum zgłaszania niedopuszczalnych zachowań	s. 13
III Podsumowanie	s. 14

Przedmowa

Celem Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania jest promowanie bezpieczeństwa socjalnego w obrębie prowincji kościelnej Kościoła Katolickiego w Holandii. Do tych do których odnosi się Duszpasterski Kodeks Postępowania, aby ich praca duszpasterska w Kościele bezpośrednio lub pośrednio mogła mieć miejsce w sposób prawidłowy, profesjonalny, oczekuje się takiego zachowania wobec siebie oraz innych, jakiego Jezus Chrystus pokazał swoim uczniom i osobom im współczesnych. To podstawowy warunek bezpieczeństwa socjalnego. W tym kontekście jest warunkiem koniecznym *conditio sine qua non*, unikanie zachowań niedopuszczalnych.

Kościół jako wspólnota wiary i jako organizacja ma służyć za przykład bezpieczeństwa społecznego. Duszpasterski Kodeks Postępowania oferuje ramy, w których bezpieczeństwo społeczne ma kluczowe znaczenie i zawiera konkretne standardy w postaci instrukcji właściwego postępowania w sytuacjach duszpasterskich. Jest to odpowiedzialność tych, do których Kodeks Postępowania Duszpasterskiego odnosi się we wszystkich relacjach, w których zapewnić opiekę duszpasterską lub przewodnictwo duchowe jak również we wszystkich sprawach z tym związanych” powiązane relacje w celu ustalenia i utrzymania jasnych, odpowiednich granic. Ich praca jest i pozostaje służbą wierze jednostek, grup i wspólnoty, a więc do Kościoła.

Wszyscy ci, do których odnosi się Kodeks Postępowania Duszpasterskiego, powinni zawsze być: swoje życie i pracę, aby podporządkować się chrześcijańskim wartościom i normom oraz odpowiednio mów i działać. Muszą wiedzieć, że...odpowiadają za swoje zachowanie i są z tego rozliczani stanie się. W celu zagwarantowania rozliczalności, jasne obraz właściwego i niewłaściwego zachowania jest niezbędny. Duszpasterski Kodeks Postępowania oferuje ramy, w których ustalane są jasne granice zachowań.

W przeszłości istniały już kodeksy postępowania sporządzone dla osób służących w duszpasterstwie, ale nie było jeszcze jednolitego tekstu dla całego Kościoła rzymskokatolickiego w Holandii.¹

¹ Istnieją zasady postępowania dla diecezji 's-Hertogenbosch i Roermond z misją lub mianowaniem biskupa diecezjalnego (2003), Kodeks Postępowania Duszpasterzy Archidiecezji Utrechckiej (2000) oraz Kodeks Zawodowy dla proboszczów VPW Holandii (2011). Teksty te zostały z wdzięcznością wykorzystane i opracowanie dla niniejszego duszpasterskiego kodeksu postępowania. Wykorzystano również Kodeks Postępowania dla Pastorów i pracowników kościelnych PKN (2011-2012) „Kodeksu Zawodowego” w Standardzie Zawodowym Humanistycznym pod przewodnictwem duchowego Stowarzyszenia Humanistycznego z dnia 17 grudnia 2012 r.,

W związku z tym w „Raporcie Deetmana”² sugerowano stworzenie większej spójności między Holenderskimi diecezjami (i w miarę możliwości między zgromadzeniami zakonnymi).

Dzięki temu duszpasterskiemu kodeksowi postępowania my jako biskupi diecezjalni Holenderski diecezjach wspieramy bezpieczeństwo społeczne w naszych wspólnotach kościelnych. „Bezpieczeństwo społeczne” to znacznie więcej niż przeciwdziałanie zachowaniom niedopuszczalnym. Chodzi o szacunek dla integralności psychicznej i fizycznej, oraz promocji dobrego samopoczucia w tym zakresie. Minimalnym warunkiem tego jest fakt, żeby w żadnym wypadku nie dochodziło do zachowań nieodpowiednich.

Duszpasterski Kodeks Postępowania nie zawiera poglądów wobec pracy osób działających w duszpasterstwie. Duszpasterski Kodeks Postępowania nie odnosi się również do: określonego urzędu, funkcji lub jego treści, ani do duchowości charakterystycznej dla duchownych i innych osób pracujących w Kościele, ale reguluje rzeczywiste zachowanie w obrębie duszpasterstwa i dziedziny pracy bezpośrednio z nim związanej. Duszpasterski Kodeks Postępowania ma na celu promowanie i gwarantowanie bezpieczeństwa społecznego w Kościele i ze swej istoty postawę i niezbędną etykę grupową zaangażowanych osób.

Pierwsze wydanie tekstu Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania zostało opublikowane przez biskupów diecezjalnych diecezji rzymsko-katolickich w Holandii weszło w życie 1 Lipca 2014, oraz został przedstawiony przez Konferencję Zakonników Holenderskich (KNR) przełożonym do walidacji w ich zakonie lub zgromadzeniu. Od tego czasu społeczność kościelna zdobyła doświadczenie w kontekście Kodeksu Postępowania Duszpasterskiego i wiele zaangażowanych stron zbadało funkcjonowanie Kodeksu Postępowania, a wyniki zostały przedstawione nam i KNR. KNR przyczyniła się również do opracowania obecnej wersji tekstu Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania.

Niniejszy Duszpasterski Kodeks Postępowania został zatwierdzony 10 kwietnia 2018 r. przez biskupów diecezji holenderskich Kościoła Rzymsko-katolickiego diecezje, administratora apostolskiego Ordynariatu Wojskowego oraz

s. 14 – 19 oraz Kodeks Wzorcowy duszpasterstwa kapłanów, diakonów, duszpasterzy, administratorów, pracowników i wolontariuszy National Catholic Risk Retention group, Inc. (USA).

² Wim Deetman i in., Wykorzystywanie seksualne nieletnich w Kościele rzymskokatolickim, Amsterdam 2011 (wersja rozszerzona), s. 510, prosi biskupów i przełożonych wyższych w „Rekomendacji B. Przyjęcie, szkolenia, wskazówki i zarządzanie personelem, aby „towarzyszyć swoim duchownym... na ile jest to możliwe” harmonizować i doskonalić politykę kadrową poprzez profesjonalizację, oraz bardziej wzajemną współpracę, a nawet centralizację”.

Administradora Diecezjalnego Diecezji Roermond i wejdzie w życie 13 kwietnia 2018 r. Duszpasterski Kodeks Postępowania zostanie opublikowany 13 kwietnia 2018 r. na stronach internetowych holenderskich diecezji katolickich, na stronie internetowej Konferencji Episkopatu Holandii, stronie internetowej R.K. Centrum raportowania zachowań niedopuszczalnych oraz na stronie internetowej KNR. Niniejszy Kodeks Postępowania Duszpasterskiego zostanie również opublikowany w Analekcie diecezji Holenderskich oraz w Dokumentacji kościelnej wydawanej przez Sekretariat Kościoła Rzymskokatolickiego (SRKK).

Duszpasterski Kodeks Postępowania nie jest dokumentem niewiążącym. Dlatego podjęliśmy decyzje, aby każdy dla swojej własnej diecezji, ustanowił i zobowiązał do przestrzegania tego Kodeksu Postępowania Duszpasterskiego. Tym samym chcemy pokazać, że zachęcamy wszystkich, do których Duszpasterski Kodeks Postępowania się odnosi, do współpracy w przestrzeganiu bezpieczeństwa społecznego w naszym Kościele. Również z naszej strony zrobimy wszystko co w naszej mocy.

W związku z tym chcemy zwrócić uwagę, że skargi dotyczące naruszeń Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania wobec tych, do których odnosi się Duszpasterski Kodeks Postępowania mogą zostać odniesione do norm Kościoła, zawartych w powszechnym i partykularnym prawie kanonicznym.

Ogólnie można powiedzieć, że konsekwencje wobec tych, do których odnosi się Kodeks Postępowania Duszpasterskiego, a którzy niniejszy Kodeks postępowania duszpasterskiego naruszają, mogą mieć formę od nagany słownej do postępowania prawnego i/lub konsekwencji prawnych kościelnych, aż do pozbawienia urzędu.³ Zależy to m.in. od charakteru i okoliczności naruszenia Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania i zakresu szkody materialnej i niematerialnej, spowodowane poprzez naruszenie.

Zapraszamy wszystkich, którzy pracują w duszpasterstwie aby przedyskutować ze sobą Duszpasterski Kodeks Postępowania, oraz go omówić i przystosować do konkretnych sytuacji. Ponadto konieczne jest, aby szkolenia, podczas których osoby przygotowują się do pracy duszpasterskiej w różnych dziedzinach, odnosiły się do norm Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania.

³ Oczywiście Duszpasterski Kodeks Postępowania dotyczy zarówno kobiet, jak i mężczyzn. Czytelnik jest również proszony aby słowo „on” również czytać jako „ona”, a gdzie występuje słowo „jego” aby czytać też: „jej”.

Przedstawiliśmy również tekst Duszpasterskiego Kodeksu Postępowania KNR, w przekonaniu, że wyżsi przełożeni również zatwierdzą ten tekst dla zgromadzeń zakonnych i dla stowarzyszeń życia apostołskiego.

Utrecht, 10 kwietnia 2018 r.

+ kardynał Willem Jacobus Eijk

Arcybiskup Utrechtu

+ ks. dr. J.H.J. van den Hende

Biskup Rotterdamu

+ ks. dr. G.J.N. de Korte

Biskup 's-Hertogenbosch

+ ks. dr. CFM van den Hout

Biskup Groningen-Leeuwarden

+ ks. dr. J.W.M. Liesen

Biskup Bredy

+ ks. dr. J.M. Punt

Biskup Haarlem-Amsterdamu

Administrator Apostolski Ordynariatu Wojskowego

ks. dr H.J.G.M. Schnackers

Administrator diecezjalny Roermond

I. Zakres działania

Duszpasterski Kodeks Postępowania dotyczy:

osoby kształcącej się na kapłana lub diakona (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; rektor odpowiedniego kierunku kształcenia);

osoba, która przechodzi inne przygotowanie do posługi duszpasterskiej osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; rektor odpowiedniego kierunku kształcenia);

kto podejmuje misję, lub zostaje nominowany na biskupa (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; odpowiedni diecezjalny biskup);

ten, kto został inkardynowany jako duchowny w jednej z holenderskich diecezji (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; odpowiedni diecezjalny biskup) lub w prałaturze personalnej (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; wikariusz regionalny);

osoba, która na podstawie misji wykonuje czynności lub zadania Kościoła Rzymsko-katolickiego w Holandii w instytucji cywilnej (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; osoba będąca autorytetem, której została powierzona misja lub przydział);

osoba sprawująca stałą opiekę duszpasterską jako kapłan lub diakon w jednej z diecezji w Holandii, w których nie jest inkardynowany (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; biskup diecezji, w której kapłan lub diakon został inkardynowany lub przełożony instytutu życia konsekrowanego lub stowarzyszenia życia apostołskiego, w którym kapłan lub diakon został inkardynowany);

osoba publiczna, osoba prawna, lub wolontariusz tej publicznej kościelnej osoby prawnej, która na podstawie umowy o pracę, pracuje z nieletnimi i/lub z osobami, które nie są *compos mentis* lub na inny sposób są osobami bezbronnymi; (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; zarząd publicznej kościelnej osoby prawnej);

osoba, która przygotowuje się do członkostwa w instytucie życia konsekrowanego lub w stowarzyszeniu życia apostołskiego z siedzibą w Holandii, jeśli przełożony wyższy uznał Kodeks Duszpasterski za ważny w instytucie lub w stowarzyszeniu (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; wyższy

przełożonego odpowiedniego instytutu życia konsekrowanego lub członek stowarzyszenia życia apostołskiego);

osoba będąca członkiem instytutu życia konsekrowanego z siedzibą w Holandii lub stowarzyszenia życia apostołskiego, jeśli zainteresowany przełożony wyższy uznał Kodeks postępowania duszpasterskiego za ważny w instytucie lub stowarzyszeniu (osoba mająca odpowiedzialność w świetle prawa kanonicznego; wyższy przełożony zainteresowanego Instytutu Życia Konsekrowanego lub Stowarzyszenia Życia Apostołskiego).

Wszystkie wyżej wymienione osoby muszą być uwzględnione w Duszpasterskim Kodeksie Postępowania, a wartości i normy zawierają obowiązkową wskazówkę dotyczącą ich działania.

Niniejszy Kodeks Postępowania Duszpasterskiego dotyczy wszystkich kategorii osób, które zostały wyżej wymienione. Jednocześnie oczekuje się od wszystkich innych wolontariuszy - *mutatis mutandis* - że ich działania będą kierowane przez wartości i normy zawarte w niniejszym Duszpasterskim Kodeksie Postępowania.

Biskup diecezjalny lub przełożony wyższy może oświadczyć, że niniejszy Kodeks Postępowania: dotyczy również innych osób i/lub funkcji.

II. Wartości i normy w duszpasterstwie

1. Opis ogólny

1.1. Osoba, której dotyczy niniejszy Kodeks Postępowania Duszpasterskiego, jest osobiście odpowiedzialna za wykonywanie urzędu, zadania lub służby na zasadach ustanowionych przez Kościół.

1.2. Konsultuje się w przypadku niepewności co do słuszności zachowania współpracownika lub przełożonego.

1.3. Zajmuje ostrożną postawę w społeczeństwie i jest godna zaufania. Zachowuje się w taki sposób, aby zaufanie do Kościoła i do tych, którzy wykonują w nim urząd, zadanie lub służbę, nie doznały krzywdy.

1.4. Zdobywa wiedzę i umiejętności niezbędne do wysokiej jakości wykonywania powierzonego zadania m.in. poprzez naukę, dalsze szkolenie i ciągłą troskę o duchowość.

1.5. Jest świadoma, że jest przykładem dla innych i stara się żyć w zgodzie z wartościami chrześcijańskimi i zaleceniami wynikającymi z powierzonego jej zadania.

1.6. Nie przyjmuje dla siebie pieniędzy za świadczone usługi, nie akceptuje żadnych spadków ani znaczących darowizn od osób, od których relacja duszpasterska zależna jest w Kościele poprzez jej misję i nie zarządza pieniędzmi które nie mogą być otwarcie rozliczane.

2. Stosunek do biskupa⁴

2.1. Uznaje własne miejsce i odpowiedzialność wobec biskupa Kościoła, jako pasterza i nadzorca diecezji, który to działa, sprawdzając i umacniając powołanie w kościele poprzez mianowanie do niektórych urzędów i obowiązków.

2.2. Jest zawsze gotowy do lojalnego dialogu z biskupem i zdaje sobie sprawę, że jego funkcja ma być wykonywana w kontekście jednej misji Kościoła powszechnego w diecezji i prowincji kościelnej.

3. Stosunki do współpracowników

3.1. Promuje kolegalność w celu wzajemnej współpracy.

3.2. Bierze pod uwagę różnorodność spostrzeżeń wśród współpracowników i wie, jak radzić sobie z tym w sposób profesjonalny.

3.3. Wraz ze współpracownikami czuje się odpowiedzialny za sprawy społeczne i bezpieczeństwo w Kościele. Będzie ją promował w formach kolegalnych konsultacji zwracając specjalną uwagę na bezpieczeństwo społeczne.

3.4. Szuka wzajemnej oceny swoich działań duszpasterskich.

3.5. W konsultacjach kolegalnych możliwe sytuacje zachowań niedopuszczalnych są definiowane i możliwe przyczyny tego zjawiska są badane.

3.6. W przypadku oznak możliwego wykroczenia ze strony współpracownika, powinien on zwrócić się do tego współpracownika.

3.7. W debacie publicznej jest rzeczowy i pełen szacunku wobec jego współpracowników.

4. Zachowanie w relacjach duszpasterskich i w kierownictwie duchowym

4.1. Tworzy profesjonalne środowisko pracy, w którym bezpieczeństwo społeczne jest ważne, gwarantowane i doświadczane.

⁴ Jeśli Duszpasterski Kodeks Postępowania został uznany za mający zastosowanie do osób, które są członkami ustanowionego instytutu życia konsekrowanego lub stowarzyszenia życia apostołskiego, dla działalności w ramach własnego instytutu lub stowarzyszenia, to ten paragraf należy czytać *mutatis mutandis*.

4.2. Jest świadomy swojej pozycji zaufania i wewnętrznego braku równowagi sił, który towarzyszy każdej relacji duszpasterskiej.

4.3. Ten, kto zobowiązał się do życia w celibacie, jest we wszystkich sytuacjach i przez cały czas powołany, aby być przykładem czystości w celibacie.

4.4. Nie wykorzystuje swojej pozycji do sprawowania władzy w sposób nierozsądny lub niewłaściwy.

4.5. Mając odpowiedzialność za osoby, jest wezwany aby chronić ich prawa i godność oraz dbać o ich dobro.

4.6. Jest dostępny w rozsądnych granicach dla każdego, kto bezpośrednio lub pośrednio przemawia do niego.

4.7. Wyjaśnia w jaki sposób, w jakiej formie i w jakim stopniu można zapewnić opiekę duszpasterską lub przewodnictwo duchowe.

4.8. Gwarantuje swobodne nawiązywanie kontaktów duszpasterskich, które mogą być utrzymywane lub kończone. Jeśli myśli, że taki kontakt duszpasterski lepiej zakończyć – to wyjaśnia dlaczego.

4.9. W sytuacjach nadzwyczajnych, w których nie jest kompetentny odsyła w odpowiednim czasie do innych ekspertów.

4.10. Powinien, w porozumieniu z kierownikiem i/lub współpracownikami, dokładnie rozważyć konsekwencje przed nawiązaniem relacji duszpasterskiej z kimś, z kim wcześniej był w innej relacji (np. pracownik, kolega, przyjaciel).

4.11. Powinien zachować taką powściągliwość i rozwagę w kontakcie z osobą, nad którą sprawowana jest opieka duszpasterska lub która otrzymuje przewodnictwo duchowe, biorąc pod uwagę, że wszelkie możliwe nieporozumienia i/lub pozory zachowań niedopuszczalnych są unikane. Nie reaguje na żadne propozycje mające charakter sfery seksualnej.

4.12. Opiekę duszpasterską lub przewodnictwo duchowe należy zapewnić w odpowiednim otoczeniu i w odpowiednich momentach, z wyjątkiem sytuacji nadzwyczajnych. Rozmowy nie powinny odbywać się w miejscach lub w godzinach wyznaczonych przez osobę otrzymującą opiekę duszpasterską lub kierownictwo duchowe w otoczeniu, które mogłyby powodować zamieszanie co do natury relacji.

5. Zachowanie niedopuszczalne

5.1. Nie jest winny zachowań niedopuszczalnych innych pracowników, wolontariuszy, parafian, kolegów i innych osób oraz nie toleruje takich zachowań innych pracowników duszpasterskich.

5.2. Zachowanie niedopuszczalne rozumie się jako:

- niedopuszczalne zachowanie natury psychicznej, w tym przemoc emocjonalną;
- niedopuszczalne zachowanie natury fizycznej, w tym napaść;
- zachowania o charakterze seksualnym, w tym komentarze o charakterze seksualnym, dotykanie, pokazywanie gorszących materiałów i wykorzystywanie seksualne;⁵
- zaniedbanie i/lub zaniechanie opieki;
- dyskryminacja;
- naruszenie praw;
- wyzysk finansowy i materialny;

5.3. W przypadkach, opisanych w pkt 5.2. kiedy zamierzone niedopuszczalne zachowanie ma miejsce lub jest uznane za wysoce prawdopodobne ze miało miejsce należy natychmiast to zgłosić urzędnikowi kościelnemu (patrz I zakres działania).⁶ W przypadku skargi dotyczącej wykorzystywania seksualnego małoletniego przynajmniej pozornie prawdziwej, osoba kanonicznie odpowiedzialna zgłasza to niezwłocznie prokuraturze lub policji.

5.4. W przypadku form zachowań niedopuszczalnych, innych niż wymienionych w punkcie 5.2. konsultacja kolegialna służy do jej skorygowania i jeśli to zachowanie

⁵ Wykorzystywanie seksualne jest rozumiane jako: każde zachowanie, w którym ktoś jest pod przymusem lub jest zależny i musi wykonywać lub poddawać się czynnościom seksualnym lub musi być ich widzem, lub musi tolerować zaloty lub oświadczenia o charakterze seksualnym w jakiegokolwiek formie i/lub innej; czyny lub zachowania o podobnym charakterze do tych, które są karalne w Kodeksie karnym. Przymus obejmuje między innymi: przemoc fizyczną lub groźby jej użycia, presję psychologiczną, zastraszanie i/lub szantaż. Co więcej, wykorzystywanie seksualne obejmuje również tworzenie czyichś obrazów o zabarwieniu seksualnym i jego wykorzystanie i/lub przekazywanie.

⁶ Podstawowy Model Kodeksu Zgłaszania Przemocy w Rodzinie i Maltretowania Dzieci. Plan krok po kroku dla sygnałów przemocy w rodzinie i krzywdzenia dzieci z Ministerstwa Zdrowia, Opieki Społecznej i Sportu (wersja 2017). podaje sugestie dotyczące kroków, które należy podjąć w przypadku podejrzenia „przemocy”, np. skonkretyzuj sygnały (co dokładnie widzisz, co słyszałeś?), skonsultuj się z pracownikiem na temat tego, co widziałeś/słyszałeś; jeśli to nie jest satysfakcjonujące i/lub zachowanie jest ponownie widziane/słyszane, rozpoczynasz rozmowę z kierownikiem. W każdej chwili możliwa jest konsultacja z ekspertem, takim jak AMK (doradztwo i infolinia dotycząca krzywdzenia dzieci). Należy jak najwcześniej sprawdzić, czy i jaki rodzaj pomocy jest dostępny i czy domniemana ofiara może i powinna być ofiarowana pomoc.

będzie kontynuowane konieczne jest skontaktowanie się z bezpośrednim przełożonym.

5.5. Jeśli osoba przyznała się do wykroczenia, musi być przez cały czas przygotowana na zasięgnięcie porady i/lub instrukcji przełożonych, współpracowników i przełożonych i wziąć sobie je do serca, aby zapobiec powtórzeniu się tego zachowania.

5.6. W przypadkach, w których Kodeks Postępowania Duszpasterskiego nie przewiduje (bezpośrednio) pewnych zachowań lub w przypadku wątpliwości co do dopuszczalności określonych zachowań, to na współpracownikach spoczywa odpowiedzialność za przestrzeganie norm w duchu Kodeksu Postępowania Duszpasterskiego i napomnienie daną osobą co do jej zachowania. Być może te zachowania jako takie zostaną omówione podczas konsultacji kolegialnych. Jeśli to nie prowadzi do zmiany zachowania wspomnianej osoby, to osoba zainteresowana musi się skontaktować bezpośrednio z przełożonym, jako osoba odpowiedzialna w świetle prawa kanonicznego (I Zakres działania).

6. Postępowanie w stosunku do nieletnich⁷

6.1. Zapewnia środowisko i atmosferę, w której osoba małoletnia czuje się bezpieczna i szanowana.⁸

6.2. Powinien powstrzymać się od traktowania osoby nieletniej w sposób, który uwłacza jej godności.⁹

6.3. Nie wnika w życie prywatne małoletniego bardziej niż wymaga tego troska duszpasterska lub przewodnictwo duchowe. Nie przyjmuje osoby małoletniej na osobności.

6.4. Powstrzymuje się od wszelkich form niedopuszczalnych zachowań seksualnych z nieletnim. Wszystkie akty seksualne, kontakty i relacje z osobą niepełnoletnią są niedozwolone w żadnych okolicznościach i są uważane jako zachowania o charakterze niedopuszczalnym.

⁷Postanowienia niniejszego paragrafu mają również zastosowanie mutatis mutandis do wszystkich relacji duszpasterskich z osobami, które nie są compos mentis lub są osobami w inny sposób wrażliwymi na inny sposób.

⁸Sposób formułowania podpunktów od 6.1 do 6.9 pochodzi w dużej mierze z załącznika 6 „Wzorcowy kodeks postępowania” (pracownicy ochotniczy) Stowarzyszenia NOV (lipiec 2010). Kompleksowe wyjaśnienie można znaleźć w Kodeksie Postępowania Scouting Nederland, w którym wymienione są również przejęte podpunkty.

⁹Dotyczy to również kontaktu za pośrednictwem mediów społecznościowych.

6.5. Nie dotyka nieletniego w taki sposób, że ten dotyk może zostać odebrany przez nieletniego lub osoby z jego otoczenia jako zachowanie mające charakter seksualny lub jako erotyczny.

6.6. Podczas obozów, podróży, wycieczek itp. z szacunku do nieletnich i przestrzeni, w których się znajdują, takich jak garderoba lub pokój hotelowy jest bardzo powściągliwy.

6.7. Ma obowiązek chronić nieletniego najlepiej, jak potrafi, przed formami nierównego traktowania oraz zachowań niedopuszczalnych i aktywnie dba o przestrzeganie niniejszego Kodeksu Postępowania Duszpasterskiego.

6.8. Jeśli zidentyfikuje zachowanie niezgodne z niniejszym Kodeksem Postępowania Duszpasterskiego, lub w przypadku podejrzenia wykroczenia, przemocy lub zachowania niedopuszczalnego na tle seksualnym, ma obowiązek zgłosić to urzędnikowi kanonicznemu (zob. I Zakres działania).

6.9. Nie otrzyma ani nie udzieli żadnego (nie)materialnego odszkodowania, które nie jest uzasadnione.

7. Poufność

7.1. Częścią bezpieczeństwa społecznego jest to, że wszystkie informacje uzyskane w ramach duszpasterstwa i przewodnictwa duchowego są i pozostają poufne, z wyjątkiem ważnych powodów zawodowych lub gdy prawo tego wymaga.

7.2. Jeżeli istnieje wyraźne i bezpośrednie niebezpieczeństwo, osoba pełniąca obowiązki duszpasterskie, zapewniająca opiekę lub poradnictwo psychiczne dostarcza tylko tyle informacji na ile jest to potrzebne w celu ochrony osób, których dane tego dotyczą i aby zapobiec szkodzie. Konsultuje się ze współpracownikiem przed ujawnieniem tych informacji.¹⁰

7.3. Przed ujawnieniem informacji osoba sprawująca opiekę duszpasterską lub duchowego przewodnictwa, jeśli to możliwe, powiadamia zaangażowane osoby o możliwych konsekwencjach.

¹⁰ Wspomniany powyżej Podstawowy Model Kodeksu Zgłaszania Przemocy w Rodzinie i Maltretowania Dzieci (zob. uwaga 6) wskazuje, w jaki sposób reagować na oznaki przemocy domowej lub maltretowania dzieci (w skrócie: zidentyfikować oznaki; skonsultować się z współpracownikiem z Centrum Porad i Zgłaszania Przemocy wobec Dzieci lub Centrum Wsparcia dla Przemocy Domowej; porozmawiać z klientem (lub jego rodzicami); ocena ryzyka, charakteru i powagi sytuacji; zorganizować pomoc lub powiadomić).

7.4. Wiedza, zdobyta z osobistego kontaktu, może być wykorzystywana w publicznej prezentacji tylko wtedy, kiedy nie jest bezimienna.

7.5. Tajemnica spowiedzi jest nienaruszalna (kanon 983). W żadnym wypadku, informacje przekazane w podczas sakrament pokuty nie mogą zostać ujawnione. Również przekazanie informacji pośrednio nie jest dozwolone w żadnych okolicznościach.

8. Samopoczucie fizyczne i psychiczne

8.1. Zwraca niezbędną uwagę i troskę na swoje fizyczne i psychiczne samopoczucie.

8.2. Jest wyczulony na znaki ostrzegawcze, które wskazują na potencjalne problemy z jego samopoczuciem fizycznym lub psychicznym.

8.3. Natychmiast prosi o pomoc, gdy w swojej pracy zawodowej i/lub w życiu osobistym zauważa behawioralne lub emocjonalne znaki ostrzegawcze.

8.4. Opinie kolegów na temat jego fizycznego i psychicznego samopoczucia weźmie sobie do serca.

8.5. Nie zawaha się, proszony lub nieproszony, doradzać współpracownikowi w zakresie jego samopoczucia fizycznego i psychicznego.

9. Rozpatrywanie skarg zgodnie z Regulaminem R.K. Centrum zgłaszania niedopuszczalnych zachowań.

9.1. W Regulaminie R.K. Centrum zgłaszania niedopuszczalnych zachowań jest procedura rozpatrywania skarg dotyczących zachowania osób do których odnosi się Duszpasterski Kodeks Postępowania.

9.2. Regulamin R.K. Centrum zgłaszania niedopuszczalnych zachowań nie staje na przeszkodzie aby, zgłosić ewentualne przestępstwa policji lub prokuraturze. Apelacje kościelne i postępowania karne również nie stają na przeszkodzie. Każdy, kto zwróci się do infolinii, zostanie powiadomiony przez pracownika infolinii o obowiązującej procedurze.

III. Podsumowanie

Publiczne i prywatne postępowanie pracowników duszpasterskich może inspirować i motywować ludzi. Jednakże, gdy takie zachowanie jest niewłaściwe lub jest dyskusyjne, może też być powodem zgorszenia i osłabienia wiary ludzi. Ktokolwiek pracuje w duszpasterstwie, musi zatem nieustannie być świadomym obowiązków związanych z tą posługą.